# Anna Carreras crea la faula d'un “amor sense ferida”

## A ‘Ombres franceses', l'escriptora establerta a Girona transforma París en l'escenari d'un conte oriental

## L'autora recrea diversos gèneres per construir una història “senzilla i amable”



Anna Carreras, fent promoci del llibre per Sant Jordi en una parada de Girona Foto: LLU SERRAT.

Cada vegada que publica un llibre, i ho fa amb una paciència d'escorpí, Anna Carreras (Barcelona, 1977) és alineada amb alguna “nova fornada literària” o amb l'enèsim grup de “joves promeses”, i ella deixa dir, es deixa estimar, però sap més bé que ningú que en el llibre següent haurà de néixer de nou completament sola. Ser una promesa jove deu ser això, encara que ja t'acostis a la quarantena, tinguis mitja dotzena de llibres publicats i “vint anys de dedicació a l'ofici”. Amb la novel·la curta Ombres franceses (El Cep i la Nansa), Anna Carreras emprèn una altra ascensió en solitari per coronar, aquest cop, un pic tan mitificat com necessitat d'obrir-hi vies intrèpides: el París de Montmartre, el més literari de tots, passat pel filtre d'Orient a través del personatge d'una jove estudiant de cultura xinesa i japonesa a la Sorbona que haurà de fer front a un professor obtús, un poeta engalipador i un psicoanalista mig dement mentre es resol el veredicte d'un premi al qual la noia ha presentat un conte, potser el que el lector té a les mans.

És una barreja bastant explosiva entre l'humor negre, el thriller psicològic, el manual de cuina, el debat amorós, la teoria de la intertextualitat i la filosofia dels samurais, però com diu un dels personatges del llibre, “la valentia és saber prémer les dents”, fins i tot quan es tracta d'escriure, com diu l'autora, “una faula senzilla i amable, francesa i oriental alhora, on la nafra de l'amor és amor a seques, sense dolor ni ferida”. La senzillesa, però, venint d'Anna Carreras, s'ha de prendre amb totes les prevencions degudes: la seva és sempre una llengua polida amb mola radial. “Qui vulgui llenguatge de mercat, que vagi al mercat”, adverteix l'escriptora, per a qui “la preocupació per la llengua respon a una voluntat sagrada de dignificar l'idioma”, que mereix el mateix respecte que la cura de la trama o els personatges. El problema, en tot cas, seria “prioritzar l'expressió per damunt de la comunicació”, que a Ombres franceses aconsegueix amb “la tria d'un lèxic planer i alhora poètic”. Com s'obté aquest equilibri és una de les “marques de la casa”, i no n'és aliè el seu gust per “la lírica quotidiana, les muses d'aigüera i els poetes ocults que hi ha per la vida”.

L'experiència amorosa, que Anna Carreras entén com “una metonímia de l'experiència vital, contradictòria, frustrant i neuròtica del segle XXI”, és tan present en aquestes Ombres franceses com el codi dels samurais, que identifica amb “les dificultats i el rigor” que ha d'assumir també l'escriptor en un “entrenament continu”. “Orient és el pont entre dues solituds”, afirma l'autora, que ha prestat al seu personatge les seves pròpies aspiracions: la calma, l'equilibri, el detallisme, la sensualitat, però també la fascinació per Juliette Gréco i Anaïs Nin. De tota manera, si ha d'enumerar alguns dels escriptors en els quals es reconegui avui, Carreras mira sobretot cap a casa: a banda de referents intemporals, com Vinyoli, Foix, Verdaguer o March, hi ha els pares literaris (Casassas, Hac Mor, Mesquida o Altaió), i uns quants germans d'adopció, entre els quals esmenta Adrià

Pujol, Víctor Garcia Tur, Jair Domínguez, Jordi Dausà, David Ruiz, Damià Bardera, Marc Romera o Jaume C. Pons Alorda, “gent que té vocació, a qui apassiona el que fa i que escriu de veritat, sense clixés”.

Són qualitats que no sempre troba en els llibres que ha de ressenyar com a crítica literària, en què s'ha guanyat una justa fama d'implacable: “No esgarrapo pas pel plaer d'esgarrapar. Ser implacable també vol dir ser noble, perquè amb l'ofici no s'hi juga, i em consta que he ajudat més d'un autor a replantejar-se les coses, a deixar d'estafar.”

Publicat a:
-El Punt Avui. Comarques Gironines 08-06-2016 Pàgina 20

Font del document:
http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/974845-anna-carreras-crea-la-faula-dun-lamor-sense-feridar.html